

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

אל תשכחו לזכור אותי

כאשר יגיע יומו, עבדכם היה שמח לו היישוב כוכב יאיר - או לפחות היישוב ניצנים - היו נקראים על שמו

שכמות בשבע, למבחני פתע בתושב"ע ולכפכופים מה- בריון של הכיתה. אופציה שפויה יותר היא חלוקת מלגת לימודים על שמך. כדי שגם לך (ולא רק לסטודנט האוכל חינם) ייצא מזה משהו, אפשר לחייב את מקבל המלגה להסתובב לאורך כל תקופת הלימודים עם תג על החולצה, שיישא את שמך. אם אני צריך לחשוב על מלגה שתנציח אותי באופן ההולם ביותר, אני חושב שאחלק את "המלגה להשבת העצלות על שם ניצני", עם התמחות במקצועות השנ"צ. דרך אחרת להשאיר אחריו משהו משמעותי היא לכ- תוב ספר. אתה לא חייב באמת לדעת לכתוב, תמיד אפשר למצוא מישהו שיעזור לך בזה, וגם לא חייבים להיצמד לאמת. אם מדובר בביוגרפיה, עדיף לבצע את המטלה בעורך בחיים ובשליטה, אחרת עוד תגמור כמו דן בן אמוץ (רק עם חיים יותר משעממים).

הבעיה עם ספרים היא שלרוב הם נשכחים על מדף, נמכרים במבצע 3 בעשר" או נבלעים לנצח בתוך קינדרל או אייפה, בלי שאף אחד יידע. אומר זאת כך: סיי- כוייך להיזכר כמו אנה קרנינה, ואפילו כמו אלי האנה, די קטנים. פעם יכולת להתברג, בתשלום, על הכריכה של מדרוך הטלפונים שהיה מונח ליד הטלפון בכל בית במשך שנה. היום אף אחד בכלל לא זוכר שהיה פעם מדרוך טל- פונים, או טלפון קווי. לכאורה, ערב לזכרכם יכול להתקיים רק אם כתבתם בחיכם שירים או סיפורים. אבל גם אם לא, אל תיתנו לזה לעצור אתכם. בהחלט אפשר להורות בצוואה לשארי בשרכם לקיים מדי שנה ערב שבו יקראו פתקים שכתבתם על המקרה, רשימות קנייה לסופר, מתכונים לשקשוקה או הערות בספר הטיפולים של הרכב. אבל אין ספק שהדרך הבטוחה ביותר להאדרת זכרך היא השארת פרשייה עסיסית. ריגול למדינת אויב, הלשנה על חברים למס הכנסה, בגידה באשתך פלוס קלטת לוחטת שבה אתה מצולם משתעשע עם מולאטי וגריבל, חסיטה כאיומים, סכסוך מתוקשר סטייל ירדנה ועפרה, או סתם הקלטה שלך צורח על הכפוף לך באופן יוצא דופן - כל אלה יחקקו את שמך לנצח, או לפחות לכמה עשרות שנים. נכון שזה עלול לגרום גם למבוכה קלה, אבל זאת כבר לא בעיה שלך - אתה כבר מוזמן מתלוצץ עם תולעיה. ●

yairn@israelhayom.co.il

אם חייך היו מחורבנים או שהחבר'ה קראו לך שטינקא, לא חייבים להמשיך עם זה גם אחרי המוות. אנשים אמידים שנהיו לא עמידים יכולים לתרום כסף למוזיאון, אבל גם כאן כדאי להקפיד. המוזיאון למדע וחלל זה מעולה, האגף לזחלים, נחשים ותולעים במוזיאון המי- קרא - קצת פחות. קבלו: - לאן אתה הולך, יניב? "מציגים תולעים מתקופת היבוס באגף ניצני". יש מונמנטים שאי אפשר לקנות בכסף, כמו שדה תעופה או כביש רב מסלולי, וכדי לזכות שהם ייקראו על שמך, אתה צריך להיות מישהו חשוב באמת. אבל אם השארת איזו שריטה ברמה המקומית, יש מצב שתקבל רחוב על שמך. לפעמים מספיק להכיר את האנשים הנכונים. באור יהודה, למשל, זכתה המאהבת של ראש העיר שיקראו רחוב על שמה (או לפחות על שם החיבה שלה), "רחוב באל" - אם כי לא נראה שבה לה שבוע 40 שנה הנכדים ישאלו אם זה נכון שהרחוב נקרא על שם סבתא.

הבעיה העיקרית עם רחוב היא שאין לך שליטה מה יעלה בגורלו, ולאחר מותך אתה עלול להיתקע עם רחוב שכולו פקקי תנועה, וכולם יקללו את הרגע שהם נכנסו לניצני המז... הוה. בגלגלצ יגידו שניצני פקוק, הר- שויות יקבעו שאין לך מוצא, נהגי מוניות יגידו שאתה נמצא "בתחת של שונצ'נו", ועם הש- נים תהיה מקום משכנם של פחי

זבל ענקיים, בתי בושת ומרתפי הימורים. אם תלך על האפשרות שיקראו על שמך גשר, אתה לוקח סיכון שאנשים יבחרו לקפוץ ממנו ולהצטרף אליך בעולם הבא, לעשות ממנו פיפי, או לתלות עליו שלט "ג'חונן לשבת". שלא לדבר על האופציה שיום אחד הוא יגמור כמו גשר המכבייה.

מכללה היא עניין מכובד, אבל גם כאן חשוב להישאר ערניים. רפואה, הנדסה או מדעי הרוח יעשו טוב לשם שלך. מכללת ניצני לחקר מדעי האינסטגרם - פחות. בתי ספר על שמך זה יפה (סיימתי ניצני בהצטיינות), אבל הבא בחשבון שאצל חלק מהילדים שמך ייקשר לנצח לה-

כל אחד מאיתנו יודע שמתישוהו יגיע היום שבו הוא יעשה רילוקיישן לעולם שכולו טוב, בזמן שבעולם הנוכחי, שחלקו טוב וחלקו אורן חזן, יישאר ממנו רק זי- כרון מעומעם, טקסט מוטבע על שיש, או - למי שמעדיף את עצמו וול דאן - צנצנת בסלון של ילדיו. מעטים מאיתנו יעשו בחייהם המון כסף - יהיו גדולים בתורה או באקדמיה, יעשו למען החברה, הסביבה, הכנ- סת או המדינה, כך שלמישהו מלבד משפחתם, חבריהם ונושיותם תהיה איזושהי מוטיבציה לזכור אותם. אבל אצל כולנו, וזהררים יותר או פחות, חולפת המחשבה אם נשאיר אחרינו משהו משמעותי בעולם, חוץ מהבלאגן במגירת הגרביים. אם אחרי שנעשה טופס טיולים ונחזיר ציוד לבורא, נשאיר אחרינו את שמנו הטוב, שיר, ציור, פונט, זן עגבנייה שפיתחנו, חוק עזר עירוני נגד רעש, או כל הוכחה אחרת שבאמת היינו כאן, ואנחנו לא סתם הונאת ביטוח חיים של המשפחה. עבדכם היה שמח לו היישוב כוכב יאיר, או לפחות היישוב ניצנים, היו נקראים על שמו.

אם תאגרו מספיק כסף, תוכלו לגרום לכך שיוזכרו אתכם הרבה שנים קדימה, אם כי גם למות עשיר לא מחסן אותך מבעיות. ככל שהירושה גבוהה יותר, כך גם פוטנציאל הסכסוכים המש- פחתיים שהיא תעורה, שיובילו לטינופים על הז"ל מצד הילדים והאלמנה, שגילו שחצי מהכסף הלך למאהבת של המנוח. עשירים יכולים לתרום כסף

להקמת מוסדות הנצחה על שמם, אבל גם כאן צריך להיות זהיר ולהגדיר במדויק לאן הכסף הולך. בית חולים על שמך זה רעיון נחמד, אם כי יקר מאוד, ויש חשש שבתודעה של הרבה מהאנשים תזוהה דווקא עם תקופה מאוד לא משמחת ותיזכר כאדם כפי כמו ניתוח להוצאת טחורים. בואו נגיד את האמת, אף אחד לא זוכר שאברהם זלמן איכילוב היה איש העלייה הראשונה, עסקן ציבור וחבר ועד חובבי ציון בארץ ישראל. מבחינתנו, איכילוב זה קודם כל אפנדיציט וחניון עם מחירים מופקעים.

אפשר לצמצם את העניין לקריאת מחלקה על שמך, אבל לא בטוח שאני רוצה שלט בנוסח "המחלקה לגסטרו, קולונוסקופיה וסיבוכים בדרכי השתן ע"ש יאיר ניצני".

דרך אחרת להשאיר אחריו משהו משמעותי היא לכתוב ספר. אתה לא חייב באמת לדעת לכתוב, תמיד אפשר למצוא מישהו שיעזור לך בזה, וגם לא חייבים להיצמד לאמת